

РЕШЕНИЕ

№ 14

гр. София, 03.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15
състав,** в публично заседание на 10.12.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **3286** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

[фирма], ЕИК[ЕИК], оспорва ревизионен акт № [ЕГН]/ 14.03.2012 г., издаден от М. Ч., инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението”, сега „Обжалване и данъчно–осигурителна практика” С. при ЦУ на НАП с решение № 2579/ 31.10.2012 г., в частта относно отказано право на данъчен кредит в размер на 13 033,24 лв за данъчни периоди м. юли 2007 г. и м. 02.2009 г. по фактура № 67/ 16.07.2007 г. и № 232/ 16.02.2009 г. с предмет плащане по комисионен договор и протокол и в частта, с която в резултат на цитираната констатация са установени допълнителни задължения за корпоративен данък съответно за 2007 г. и за 2009 г.

В жалбата са въведени оплаквания, че РА е издаден при съществени нарушения на процесуални норми и противоречи на материалния закон. Подателят ѝ подчертава, че сключеният между [фирма] и [фирма] договор следва да се тълкува съобразно принципа предимство на съдържанието пред формата. Изпълнени са условията по чл. 71, т. 1 ЗДДС – ревизираното лице притежава данъчна фактура, съответстваща на предписанията на чл. 114 и 115 ЗДДС, спазени са изискванията на чл. 7 ЗСч, отразени са в съответните счетоводни регистри. В хода на устните състезания подчертава, че спрямо доставчика е издаден РА, с който нарушения в дейността му не са констатирани. В становище по чл. 149, ал. 3 ГПК се застъпва тезата, че наличието на фактура е достатъчно доказателство за осъществяването на облагаемата доставка по аргумент от § 44 от решение на С. от 21.06.2012 г. по дела С-80/11 и С-142/11; че

липсват обективни данни за съпричастност на жалбоподателя към данъчна измама /§ 49 от цит. реш./. Процесуалният представител на дружеството пояснява, че сключеният на 16.10.2006 г. между РЛ и [фирма] договор, макар озаглавен комисионен, е за посредничество, тъй като доставчикът е свързвал РЛ с потенциалните клиенти „Г. Х” Е., [фирма], [фирма] и [фирма] – касае се за правоотношения по чл.49-51 ТЗ, а не по чл. 348 и сл. ТЗ. Заплащането на възнаграждение по договора за посредничество е друга индигия за неговата реалност; В рамките на проведената спрямо [фирма] ревизия доставката на посредническата услуга е приета за осъществена.

Отвѣтникът, директорът на Дирекция ”Обжалване и данъчно–осигурителна практика” С., чрез представител по пълномощие, моли жалбата да бѣде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП предлага жалбата да бѣде отхвърлена.

От фактическа страна се установява:

Със заповед № 1109557/ 15.08.2011 г., /потвърждаването, че е получено електронно съобщение, е от 25.08.2011 г./, изменена със ЗВР № 1113013/ 22.11.2011 г. /съобщена на 25.11.2011 г./, издадени от В. М., началник сектор Ревизии в Дирекция „Контрол” в ТД на НАП С., е възложено извършване на ревизия с обхват задълженията на [фирма] по ЗДДС за периода 01.01.2007 г. – 31.12.2010 г. Правомощията издателя на ЗВР произтичат от заповед № РД 01 6/ 04.01.2010 г. на директора на ТД на НАП С..

Според съставения на 09.01.2012 г. РД дружеството е вписано в ТР на СГС през 1995 г. като О. с предмет на дейност проектиране и изграждане на ел. инсталации, търговия на едро и дребно в страната и в чужбина с хранителни, промишлени и селскостопански стоки и др. Заявено е, че в периода на ревизията е осъществяван ремонт на електрически, пожароизвестителни, компютърни и комуникационни мрежи, от дружеството са изпращани 68 уведомления за сключени и прекратени трудови договори със служители на длъжности инженер електрообзавеждане, технически изпълнител, шофьор, електротехник. Финансира се от оборотни средства, разполага с недвижим имот.

В рамките на насрещната проверка, извършена спрямо [фирма] е установено, че доставчикът е deregистрирано по ЗДДС лице, считано от 17.08.2010 г. Издател е на фактури № 67/ 16.07.2007 г. и № 232/ 16.02.2009 г. с предмет плащане по комисионен договор и протокол. Плащането на начисления ДДС по първата от тях е осъществено по банков път на 15.08.2007г. За удостоверяване плащането на данъчната основа са представени фискални бонове от 04.10.2007 г. 06.10.2007 г. и 10.09.2007 г. от устройство с идент. № DT 105463 и номер на фискалната памет 02505496, но в информационната система на НАП касов апарат с фискална памет с такива данни не е регистриран. Плащането по фактура № 232/ 16.02.2009 г. е по банков път на 17.03.2009 г.

Според сключения на 16.10.2006 г. комисионен договор между РЛ в качеството на доверител и доставчика като комисионер /л.889-891, папка-приложение 3 от делото/ [фирма] поело задължението да извършва от свое име и за сметка на доверителя посредническа дейност при набиране на клиенти за реализация на стоки и услуги от номенклатурата на доверителя, за негова сметка, за срок от 2 календарни години. Уговорено е възнаграждение в размер на 5 % от стойността на реализираните стоки и услуги, платимо въз основа на двустранно подписан протокол, включващ стойности на подписаните договори. Съгласно анекс от 10.01.2008 г. комисионното

възнаграждение се променя на 9 %. Според констативен протокол от 16.07.2007 г. управителят на [фирма] е осъществил посредническа дейност за периода от 16.10.2006 г. до 16.07.2007 г., в резултат на което доверителят е сключил договори с [фирма], [фирма] и [фирма]. Според констативен протокол от 16.02.2009 г. за периода 01. – 12.2008 г. комисионерът е посредничил за намиране на клиента [фирма], вследствие на което доверителят е реализирал сделки, възлизащи на стойност 372 623 лв. В писмени обяснения управителят на дружеството Н. Б. К., сочи, че комисионните сделки са извършени лично от нея /л. 878, приложение № 3 към делото/.

Не са ангажирани доказателства за извършени разходи, свързани с фактурираните услуги. Проверката в информационната система на НАП показала, че за периода от м. януари до м. 12.2008 г. общата сума на фактурираните продажби от РЛ към [фирма] възлиза на 197968,40 лв. От датата на сключване на договора до деня на съставяне на протокола общата стойност на реализираните от жалбоподателя сделки е 215 261,48 лв, или и в двата случая по-малка от отразената в протокола, по който доставчикът получава възнаграждение. За установяване действителното осъществяване на фактурираните услуги от РЛ са представени договори с [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и др. Но според екипа не са посочени доказателства, че [фирма] е действало като комисионер при изпълнение на сделките, тъй като липсват договори с цитираните дружества, от които да става ясно, че доставчикът действа от свое име, но за сметка на [фирма]. С тази аргументация е формиран извод, че не са спазени изискванията на чл.127, ал.1 и 2 ЗДДС, като последица от което е отказано право на приспадане на данъчен кредит по двете фактури и е увеличен финансовият резултат на дружеството на основание чл.26, т.2 ЗКПО с разходите за външни услуги по фактурата, издадена на 16.07.2007 г. от [фирма] и осчетоводени по сч см 602 и отнесени по предназначение като разход за дейността за финансовата 2007 г., съответно за 2009 г. със сумата от 33536,07 лв данъчна основа по фактура № 232/ 16.02.2009 г.

Папка № 5 л. 1189 от приложенията към делото съдържа договор за сътрудничество от 10.06.2007 г., сключен между [фирма], [фирма], [фирма] Я., [фирма], [фирма], [фирма], „Т. ТЕСТ АД и К. във връзка с изпълнение на СМР на реконструкция на водорегенерационен котел по проект на А. в [фирма] С.. Приложени са и договори, сключени с [фирма] и [фирма] от 21.06.2005 г. по възлагане на горния обект, договор от [фирма] и РЛ за същия обект 17.07.2007 г., договор от 28.06.2007 г. между [фирма] и РЛ за обект вътрешни слаботокови и силови инсталации, договор от същата дата и със същия предмет, но с [фирма], [фирма] /проект мениджър/ и изпълнител [фирма], договор от 30.05.2007г. между [фирма] и жалбоподателя с предмет изграждане на силовите ел инсталации, ел таблата, слаботокови инсталации, пожароизвестяване, заземителни и гръмоотводни инсталации на обект комплекс от сгради „Г.” в жк М. 4.

РА е връчен на 30.03.2012 г. и е оспорен своевременно. Сключено е споразумение за продължаване на срока за произнасяне на органа по чл. 152, ал. 2 ДОПК, който го потвърдил в разглежданата част с решение № 2579/ 31.10.2012 г., произнесено в хипотезата на чл. 156, ал. 6 ДОПК във връзка с постъпилата на 24.10.2012 г. и адресирана до АССГ жалба срещу РА.

Според заключението на ССЕ фактура № 67/ 16.07.2007 г. е осчетоводена по дебита на сч см 602 Разходи за външни услуги и сч см 4531 ДДС за покупките със счетоводна

статия 757 и по кредита на сч см 401 Доставчици, същото се отнася и до фактура № 232/ 16.02.2009 г. със статия 254. Двете фактури са включени в дневниците за покупките за двата периода, а декларациите са срочно депозирани. В счетоводството на РЛ е отразено плащане на цената на услугите – съответно на 14.08.2007 г. по банков път на 6326,03 лв и три плащания в брой съответно на 04, 06 и 10.09.2007 г. Втората фактура - № 232/ 16.02.2009 г. е платена изцяло по банков път.

Двете фактури фигурират в дневниците за продажби на доставчика за данъчни периоди съответно юли 2007 г. и февруари 2009 г.; осчетоводени са като приходи от продажби на услуги, начислен е ДДС и е отразено вземането от клиента – видно от копията на главните книги на сч см 411, 4532 и 703 на [фирма]. Неоспореното заключение на ССЕ съдът цени като компетентно изготвено и обосновано.

Според констатациите в РД № 905398/ 28.09.2009 г. регистрираното през 2005 г. [фирма] осъществява дейността си чрез търговски обект магазин на [улица], финансира се от оборотни средства, има един служител по трудов договор. Видно от фактическите установявания в частта по ЗДДС, дружеството е получател по фактури с предмет разнообразни по характера и предназначението си стоки /храни, обувки, дрехи, слънчеви очила/, и услуги /предпечат, печат рекламни материали, подготовка на документи за акредитация, абонамент техническо обслужване, товаро-разтоварна услуга, комисионна по договор за продажба на месо, договаряне на търговски обект за организиране на промоции, комисионна за продадени стоки /телефони/. Осъществени са В. на стоки от дружества, установени на територията на Ф., Ф., Кралство Н., Италия, В.. През данъчни периоди м. юли 2007 г. и м. февруари 2009 г. не са констатирани основания за корекция на данъчната основа на извършените доставки и на начисления данък. РД не съдържа констатации, относими към осъществяваната в рамките на търговското предприятие на [фирма] дейност /при писменото изявление на управителя му, че спорните услуги са осъществени с личните й усилия и при отсъствие на информационни източници за превъзлагането им/.

Други доказателства от значение за предмета на спора по делото не са ангажирани.

При горната фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Р. акт е издаден от компетентен орган по приходите – арг. чл. 119, ал. 2 ДОПК /в редакцията на нормата преди влезлите в сила на 01.01.2013г. изменения, определящи, че РА се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя й/, след надлежно възложена ревизия съгласно чл. 112 и 113 от ДОПК. Спазена е формата по чл. 120 от ДОПК относно необходимите реквизити. Не се установяват съществени нарушения на процедурата по ДОПК при провеждане на ревизията, които обуславят извод за ограничаване правото на защита на ревизираното лице или да препятстват съдебния контрол за спазване на материалния закон при определяне на задълженията, включени в нейния обхват.

Формалните предпоставки, свързани с документиране на облагаема доставката между регистрирани лица с фактура и отразяването й в отчетната им документация не са достатъчни да обосноват правото на данъчен кредит. Реалността на доставката, документирана с редовно издадена фактура, е основен въпрос при преценка дали е право на приспадане на данъчен кредит за тази доставка - чл.6, ал.1, чл.25, ал.2 и 6, чл.68, т.1 и 69, ал.2 от ЗДДС и пряко приложимите общностни норми - чл.62, 63, 167 и 168 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета и актуалната практиката на С. - в т.31 от решение от 06.12.2012г. по дело C-285/11 се сочи, че за да се установи, че на

основание доставки на стоки е налице правото на приспадане на данъчен кредит за съответното данъчнозадължено лице, е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани от лицето за извършване на облагаеми сделки. Н. съд е задължен в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право, да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото, за да определи дали съответното дружество може да упражни право на приспадане на основание на споменатите доставки на стоки. Ако в резултат от тази преценка се установи, че разглежданите доставки на стоки са реално осъществени и впоследствие тези стоки са били използвани за целите на облагаемите сделки на съответното данъчно задължено лице, по принцип правото на приспадане не би могло да му бъде отказано (т. 32, 33). Изискванията по отношение на доставките на услуги не се различават. В отлика от разбирането на жалбоподателя, от мотивите на решението на С. по дело С-643/11 може да се формулира извод за ирелевантността при преценката за реалност на доставката на фактите за начисляване на ДДС и на внасянето му от доставчика. Задължението на лицето, начислило данъка, да го плати, е независимо от задължението за плащането му поради облагаема доставка /т.33 от решение по дело С-643/11, т.26 от решение по дело С-566/07/.

За целите на ЗДДС данъчно събитие е не правоотношението или задължението, а изпълнението на задължението за прехвърляне на правото на собственост или извършването на услугата /вж. чл. 6, ал. 1; чл. 9, ал. 1 и чл. 25, ал. 1 от ЗДДС/. Данъчното законодателство обвързва облагането с ДДС не със съгласието на страните за възникване на облигацията и поемането на задължението, а изпълнението като резултат. Без да е прехвърлено правото на собственост и извършена услугата данъчно събитие не съществува /в основната хипотеза на облагаема доставка по чл. 2, т.т. 1-4 от ЗДДС/. Установяването на пораждащия задължението за доставката юридически факт е индicia за реалността на имущественото разместване при изпълнението.

Нормата на чл. 68, ал.2 от ЗДДС предвижда, че правото на данъчен кредит възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем. Съгласно чл. 25, ал. 5 от ЗДДС /в приложимата за 2007г. редакция/ изискуемостта на данъка настъпва към момента на възникване на данъчно събитие. Данъчното събитие при доставки на услуги съгласно чл. 25, ал.2 от ЗДДС настъпва към момента на извършването им. Съгласно чл.12, ал.1 от ППЗДДС услугата се смята за извършена когато бъдат налице основанията на датата, на която възникват условията да бъде признат приходът от нея съгласно Закона за счетоводството и приложимите счетоводни стандарти.

Спорните фактури касаят изпълнението на сключения на 16.10.2006 г. между [фирма] /наречено комисионер/ и РЛ /означено като доверител/ договор, по силата на който РЛ поело задължението да извършва от свое име и за сметка на доверителя посредническа дейност при набиране на клиенти за реализация на стоки и услуги от номенклатурата на доверителя, за негова сметка, за срок от 2 календарни години, при възнаграждение от 5 % от стойността на реализираните стоки и услуги, увеличено на 9 % с анекс от 10.01.2008 г.

Тълкуването на договора по правилата на чл. 20 ЗЗД дискредитира тезата на приходната администрация, че се касае за комисионна сделка по смисъла на чл. 348 ТЗ. Възникващото от този договор правоотношение се възприема в доктрината като система от съглашения – учредително, изпълнително и отчетно. Спецификата на мандатните правоотношения е оценена от законодателя с уредбата в чл. 127, ал. 2 от

ЗДС, като е признато качеството облагаема доставка на всяка от сделките. Моментът на настъпване на данъчното събитие по учредителната сделка като облагаема доставка се определя по общите правила. Изпълнението на този вид договори изисква комисионерът да сключи сделка с трето лице съгласно поръчката, правата и задълженията по която възникват за комисионера, както и да даде сметка на доверителя и да му прехвърли резултатите от изпълнителната сделка /арг. от чл. 349, ал.1 и чл. 355 от ТЗ/. Преписката не съдържа данни, позволяващи формиране на извод, че правоотношението между доставчика и получателя попада в посочения фактически състав.

Съгласно чл. 49 от ТЗ посредник е търговецът, който по занятие посредничи за сключване на сделки. Предмет на посредническия договор е свързването на страните и подпомагането им да сключат сделка. В тази сделка посредникът, за разлика от комисионера, не участва. В задълженията на търговския посредник се включва извършването на фактически действия: проучване на пазара и намиране на клиенти на възложителя; свързване на съконтрагентите; организиране на преговори; технически действия, подпомагащи сключването на сделките.

За установяване изпълнението на поетите по договора задължения по преписката са ангажирани самото съглашение, фактурите, констативни протоколи. Според първия от тях в периода 16.10.2006 г. – 16.07.2007 г. е осъществена посредническа дейност, като последица от която [фирма] реализира сделки с [фирма] на стойност 360 000 лв, с [фирма] на стойност 172 093,64 лв и с [фирма] на стойност 31 630,14 лв. В констативния протокол от 16.02.2009 г. е отразено, че в периода януари – декември 2008 г. управителят на дружеството-доставчик е осъществила дейност, в резултат от която от РЛ са осъществени сделки с [фирма] на обща стойност 372 623 лв. Приложени са и договорите, сключени между жалбоподателя /изпълнител/ и всяко от цитираните дружества /възложители/ за осъществяване на СМР, съответстващи на търговското занятие на [фирма].

Извън твърдението на Н. К., управител на [фирма], че комисионните сделки са извършени лично от нея, данни, обективиращи действия по изпълнение на уговорките в съглашението от 16.10.2006 г. не са посочени. Подателят на писмените обяснения на л. 878, приложение № 3 към делото не се ангажира с твърдения в какво са се изразили действията, в резултат на които се е стигнало до сключването на договорите с изброените възложители на РЛ. Разнообразни са способите за свързване на страни по сделките в търговския оборот, но във всеки един случай се касае за активно поведение и познания в определена област/бранш, пазарен сегмент с оглед осъществяването от [фирма] търговско занятие, умения за водене на преговори и сключване на договори, избор на екипи. Според констативните протоколи посредническите дейности са осъществявани в продължителни периоди от време – съответно девет месеца и една календарна година, но липсват дори косвени данни за проявената от К. активност във визираните периоди, обусловила сключването на очертаните по-горе съглашения. В обобщение, изпълнението на договора за периода от сключването му в края на 2006 г. до 02.2009 г. оценено от страните по него на сумите, визирана в двете фактури, предполага извършване на конкретни действия, чието съдържание, време, място на

извършване, физически лица, с чиито усилия се обективират и правната им връзка с доставчика, не са пояснени. В съответствие с поетите задължения страните следва да са извършили текущо съгласуване, одобряване на конкретните евентуални съконтрагенти на жалбоподателя – факти, които подлежат на доказване по реда на процесуалния закон. От своя страна изпълнителят следва да осигури нужните технически и др. ресурси – обстоятелства, за доказването на които тежест носи жалбоподателят. [фирма] не изпълни тази своя доказателствена задача. Сведения за фактически отношения между посредника и възложителите на ревизирания търговец са с възможни източници в търговските книги, водени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], но ревизираният търговец не посочи такива по делото. Изпълнението на посредническите договори поначало не налага нито специална квалификация, нито определен вид техника или особени материални ресурси. Необходимо е обаче да се ползват телекомуникационни услуги, при това с висока интензивност, в интернет пространството също са намиращи се информационни следи от дейностите по предлагане на определен вид услуги, обективизираща се чрез активно поведение.

Правилата на доказателствената тежест се изразяват в обвързаността на съда да приеме за несъществуващи юридическите факти, за които черпещата благоприятни правни последици от осъществяването им страна не проведе главно пълно доказване. Няма пречка при установяване на фактите, с чието осъществяване страната обвързва благоприятни за себе си правни последици, да се използват косвени доказателства. Данъкът върху добавената стойност е непряк данък, поради което установяването на основния за настъпването на данъчното събитие факт – реалното осъществяване на доставката, налага осигуряване на информация с източник субекти, които не се намират в правна или фактическа връзка с дейността на позоваващия се на право да приспадне данъчен кредит. Установените от жалбоподателя доказателствени факти относно основната му дейност в ревизираните периоди; отсъствието на сведения в какво се е изразила активността на [фирма], обусловила сключване на приложените в преписката договори за изработка на специфични видове СМР от жалбоподателя, недоказаната ресурсна обезпеченост на доставчика и липсата на данни за отразени разходи във връзка с осъществяване на посредническите услуги обосновават фактически извод, че такива не са осъществени за целите на независимата икономическа дейност на жалбоподателя. Горният анализ на доказателствата в ревизионната преписка и посочените по делото препятства обосноваване на извод, че именно посредническото, оказано от доставчика е обусловило сключването или изпълнението на договорите с цитираните във фактическата част от решението възложители на СМР. Поради това отказът да бъде признато право на данъчен кредит не противоречи на материалния данъчен закон.

Съгласно чл. 16, ал. 1 от ЗКПО когато една или повече сделки, включително между несвързани лица, са сключени при условия, чието изпълнение води до отклонение от данъчно облагане, данъчната основа се определя, без да се вземат под внимание тези сделки, някои техни условия или тяхната правна форма, а се взема под внимание данъчната основа, която би се получила при

извършване на обичайна сделка от съответния вид по пазарни цени и насочена към постигане на същия икономически резултат, но която не води до отклонение от данъчно облагане. Изводът на ревизиращия орган за липса на реални сделки по фактурите, които според жалбоподателя са издадени във връзка с изпълнение на услуги, очертава хипотезата на чл. 16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО - заплащане на възнаграждения или обезщетения за услуги, без те да са реално осъществени. Разпоредбата на чл. 26, т. 2 от ЗКПО определя, че не се признават за данъчни цели счетоводни разходи, които не са документално обосновани по смисъла на този закон. Легалната дефиниция за документална обоснованост е дадена в чл. 10 от ЗКПО, според чиято ал. 1 счетоводният разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на Закона за счетоводството, отразяващ вярно стопанската операция. Следователно нормата намира приложение за такива разходи, за които данъчнозадълженото лице не разполага с документи, отговарящи на нормативните изисквания на ЗКПО и Закона за счетоводството, но и когато такива документи съществуват, но не отразяват вярно описаната в тях стопанска операция. Спорните фактури съдържат реквизитите по чл. 7 от ЗСч и са осчетоводени при спазване на изискванията на ЗСч и приложимите счетоводни стандарти. Редовността от външна страна на счетоводните документи по смисъла на чл. 26, т. 2 вр. чл. 10, ал. 1 от ЗКПО не е достатъчна. Необходимо е тези счетоводни документи да отразяват вярно описаните в тях стопански операции. При извода за недоказаност на реалното осъществяване на фактурираните и осчетоводени доставки на услуги предприетата от органите по приходите данъчна регулация на счетоводния финансов резултат на дружеството за 2007 г. и за 2009 г. съответства на материалния закон.

При този анализ се налага краен извод за неоснователност на жалбата.

С оглед изхода на делото и при направеното искане за това на ответника се следва юрисконсултско възнаграждение съобразно чл. 161 от ДОПК, което се определя от съда на 840 лв.

Воден от горното и на основание чл. 160 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № [ЕГН]/ 14.03.2012 г., издаден от М. Ч., инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението”, сега „Обжалване и данъчно–осигурителна практика” С. при ЦУ на НАП с решение № 2579/ 31.10.2012 г. в частта относно отказано право на данъчен кредит в размер на 13033,24 лв за данъчни периоди м. юли 2007 г. и м. 02.2009г. по фактура № 67/ 16.07.2007 г. и № 232/ 16.02.2009 г. и в частта, с която в резултат на цитираната констатация са установени допълнителни задължения за корпоративен данък съответно за 2007 г. и за 2009 г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно–осигурителна практика” С. при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 840 /осемстотин и четиридесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния

административен съд в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: